

Yaramazlıklarımı Anlayışla Karşıluyın Öğretmenim

– SeyitAhmetUzun · 26 Eylül 2009

Sevgili öğretmenim!

İlk haftamı gözlerinizdeki gül bahçesinde çok güzel geçirdim. Şimdi sınıfıma evim gibi alıştım.

Ancak sorun bundan sonra çıkmaya başladı. Ve bir gün okul bahçesinin bir köşesine çekildim sessizce ağladım. Niçin mi?

Ben evim gibi rahat davranmaya başladığımda gayet doğal olarak evdeki yaramazlıklarım da buraya yansıdı. İlk günkü sıcaklığın devam edeceği düşüncesiyle biraz da benmerkezci davrandım. Ne olduysa işte o zaman oldu.

Sizin gül yüzünüzdeki güllerin dikenleri asık surat ve çatık kaş olarak bana yöneldi. Sonra da hafiften belki de şakadandır kulağımı çektiniz. Arkadaşlarımda bana güldüler. İşte o zaman içimde fırtınalar koptu. Ben büyük fırtınalarda alabora olan gemiler gibi duygularımın girdabında boğulmakla karşı karşıya kaldım.

Daha bu ikinci haftaydı. Ben bundan sonraki günlerimi bu çatık kaşlı öğretmenin sınıfında nasıl geçireceğim diye kara kara düşünmeye başladım. Bir şey yapamamanın acısıyla bahçede gözyaşlarımla baş başa kaldım.

Biliyorum işiniz zor öğretmenim. Benim gibi otuz yaramazla uğraşmanın ne demek olduğunu da görüyorum. Bazen size içten içe acıyorum.

Ama ne olur öğretmenim ben yeni yeni açılmaya çalışan bir goncayım.

Sert rüzgârlarınızda solarsam, hoş kokular yayamam ülkemin geleceğine.

Evimden sonra en çok sevdiğim belki de sevgi yarışında hemen hemen eşit durumdaki okulumu gerçekten sevmek istiyorum. Buraya gelirken istemeyerek değil, severek gelmek istiyorum. Bunun yolu da sizin gönül bahçenizdeki güllerin yaydığı hoşgörü sokağından geçmekte.

Gönlünüz geniş değilse öğretmenim ne beni sevebilir siz ne de meleğinizi.

Çünkü bu mesleğe kutsallık katan yürek işi olmasının yanı sıra yetiştirdiğiniz insanların omuzlarında geleceğin yükselmesidir.

Ayakları üzerinde durma cesaretinden yoksun olan birey nasıl geleceği kaldırabilir değil mi?

İşte ne yapalım biz çocuğuz ve yaramazlık kaçınılmaz oluyor. Ancak bunda bir kaç yıl sonra isterseniz de bu yaramazlıkları yapamayız. Çünkü gelişim sürecimiz bunu gerektiriyor.

Bir zamanlar annemizin kucağından inmek istemezdik. İndirdiklerinde ağlardık. Ama şimdi bizi kucaklarına almaları mümkün mü?

Bunun için sadece benim değil arkadaşlarımda da yaptığı bazı hatalar olacaktır. Belki ben onları anlayamam hemen onlarla kavga ederim. Ama siz bunu küçüklüğümüzün yaşamı öğrenme süreçlerindeki bir enstantanesi olarak değerlendirirseniz belki o zaman daha büyük hatalar yapmadan bu dönemi aşarız.

Geçen gün arkadaşım sandalyeye oturacağı sırada onun altından sandalyeyi çektim. O da sırt üstü yere düştü. Sınıftaki tüm arkadaşlar ona güldük. Bunun üzerine hemen yanıma gelip o kadar arkadaşın

arasında bana kızdınız. Hatta belki şaka ama tam anlayamadım hafiften bir de tokat attınız. Bu davranışınızdan dolayı kalbimde sizin için sakladığım sevgi kelebeklerini çıkarıp uzaklaştırdım. Onun yerine nefretin dikenlerini yerleştirdim. Sizi hiç sevmeyecektim. Belki de okuldan bile ayrılacaktım. Ancak bir sonraki ders beni yanına çağırarak sınıf içinde özür dilemeniz tekrar sevgi kelebeklerini kalbime çağırdı. Benim yaptığım davranışın yanlış olduğunu ve arkadaşımıza zarar vereceğini tatlı dille anlatmanız sizi yeniden sevmeme ve hatamı anlamama neden oldu.

Ne olur öğretmenim yaramazlıklarımıza kızmayın. Anlayış ve hoşgörüyle yaklaşın.

Ancak yanlışlarımızı da anlayacağımız bir dille bize anlatın sizi seviyorum öğretmenim.